

Цър. вѣстникъ

излиза всѣка седмица
приложението четири
пѣти въ годната

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
взедно съ
приложението
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

Септ

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонсажътъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣплатенъ

Всичко, относящо се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
„Църковенъ вѣстникъ“
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи пѣтъ по 20 ст.
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
приематъ. — ржкописи
за седмичното издание
не се повръщатъ

З а з н а н и е

Додѣто трае войната, „Църковенъ вѣстникъ“ ще излиза на четири страници два пѣти въ седмицата, като ще дѣржи четциътъ въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой извѣстно число екземпляри на митрополититъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаванитъ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддѣржката на бѣднитъ прѣзъ врѣме на войната.

Отъ Администрацията.

Молитва

Днитъ на войната сж дни на дългъ. Тѣ сж свети за всѣко наше сѣмейство. Тѣ сж дни толкова на побѣда, колкото и на молитви. Въ тѣхъ увсѣко наше сѣмейство, сутринъ и вечеръ, старци и жени, майки и дѣца се молятъ за мили сжщества, които сж изпратили на бойното поле. Въ молитвитъ си тѣ забравятъ себе си. Тѣхнитъ мисли, чувства, сълзи и молитви сж само за тѣхнитъ ближни на бойното поле. Тѣ молятъ Всеблагия Богъ да ги закриля, да имъ дава здраве, сила и побѣда за тѣхна радостъ и за тържество на правдата, за която се сражаватъ, и за величието на България, на която сж синове.

Изправени на задружна молитва, членоветъ на сѣмейството знаятъ за кого се молятъ и за какво се молятъ на Госпо-

да Бога, но често чувствата имъ сж по-силни отъ думитъ, съ които изказватъ молитвата си, често се и затрудняватъ да намѣрятъ думи, на които да се изкажатъ Въ тѣхна помощъ е дошелъ единъ отъ нашитъ архиереи, Н. Високопрѣосвещенство св. Варненския и Прѣславски г. Симеонъ. Той е влѣзълъ въ гълкиитъ на думата имъ и изказалъ съ думи онова, което става въ нея. Той е съставилъ молитва за всички, които иматъ близки сродници на бойното поле. Ето тая молитва, която всички ние, сутринъ и вечеръ, изправени съ дѣцата си прѣдъ св. икони, може да четемъ:

„Господи! Всички наши обични баща, мжжъ, синове, братя и роднини, всички отидоха на бойното поле, за да се биятъ съ агарянеца, който хули Твоето свето име и отъ дълги години мжчи нашитъ братя и сестри, както е мжчилъ едно врѣме и нашитъ майки и бащи Отидоха нашитъ обични, а ние останахме тукъ сами. Мжчно и тежко ни е безъ тѣхъ. Грижата за тѣхъ ни безпокои, мисълта, какво става съ тѣхъ, ни мжчи. Тѣ сж нашъ животъ, наша надежда и наша радостъ. Но, Господи, Който си самата благодать и едничка утѣха на нажаленитъ, запази нашитъ обични здрави, закрили ги отъ всѣко зло, помогни имъ да съкрушатъ агарянеца, да избавятъ отъ неволя и страдания нашитъ братя и сестри и да се върнатъ пакъ при насъ живи и здрави! О, Господи, стори ни тази милость! О, Господи, послушай тази наша молитва и помилвай и тѣхъ и насъ! Аминъ“.

Кръстътъ и полумѣсецътъ.

Ония отъ християнскитъ народи на изтокъ, които сж имали вѣковно-

то нещастие да паднатъ подъ игото на мохамеданската теократична държава най-добрѣ отъ всички знаятъ — на какви кърви и ужаси символъ е станалъ полумѣсецътъ. Едноврѣмено съ това въ народната душа на тия народи символъ на свобода и братство, на право и напрѣдъкъ е станалъ честниятъ христовъ кръстъ. До колко бѣлѣгъ на варварско господство е билъ и е останалъ полумѣсецътъ, а на надеждата за свобода и цивилизация — кръстътъ, се вижда отъ хилядитъ народни пѣсни, въ които полумѣсецътъ се отождествява съ варварството и потисничеството, а кръстътъ се възбѣва като спасение отъ това варварство, като символиченъ лжчъ на свобода и напрѣдъкъ. И може да се рече, че въ всички народни пѣсни на поробенитъ християнски народи на изтокъ борбата за народно и културно въздигане е ставала въ името на кръста.

Нѣмаше, прочее, нищо по-естествено и нищо по-право отъ това — когато всички балкански християнски държави излѣзоха на походъ срѣщу варварството и потисничеството на теократичната мохамеданска държава, да издигнатъ за свое знаме и щитъ св. Христовъ кръстъ. Нѣма нищо по-символично за свободата и културата въ настоящата ни борба — отъ думитъ на българския царственъ вождъ:

„Въ тая борба на кръста противъ полумѣсеца, на свободата срѣщу тиранията, ние ще имаме симпатитъ на всички ония, които обичатъ правдата и напрѣдъка“.

Да, православниятъ кръстъ на изтокъ е билъ всѣкога символъ на свобода, правда и напрѣдъкъ, а полумѣсецътъ на турската държава — кървавъ и ужасенъ бѣлѣгъ на потисничество, безправие и варварство.

Тази върховна истина, установено съ страданията и теглилата на поробенитъ източни християнски народи, може отведнѣжъ и напълно да

бжде разбрана само отъ народи, които, еднакво като балканскитѣ, сж прѣживѣли кървавото иго на полумѣсеца. Затова и рускиятъ народъ, прѣживѣлъ варварското иго на полумѣсеца на монголитѣ, изведнѣжъ, заедно съ насъ, въ борбата ни постави кръста срѣщу полумѣсеца и справедливо нарече тая борба походъ на свобдата срѣщу потисничеството и на напрѣдка срѣщу варварството.

Обяснимо е, оттукъ, че нѣкои измежду западнитѣ народи, които не сж изпитали на себе си — какво е означавало и означавало господството на полумѣсеца, които помнятъ, че на западъ чрѣзъ кръста на срѣднѣвковния католицизмъ се е насѣло понѣкогажъ по-вече потисничество и безправие, отколкото право и свобода, които — въ извѣстна своя часть — нѣматъ чистия православенъ идеализмъ на балканскитѣ християни, а съ хладнскрѣвие сж гледали вѣкове и десетки години на разрушителното дѣло на полумѣсеца и зарадъ епикурейското си охолство сж се прѣклянали по-скоро на златния телець, отколкото на чистия и свободносенъ кръсть — обяснимо е, че се чува отъ тоя западъ недостойни гласове, да осждатъ въ борбата ни въздигането на кръстъ срѣщу полумѣсеца. И нѣщо по-вече: сжщитѣ ония изъ западна Европа, които не шавнуваха прѣстъ за облекчение сждбата на балканскитѣ християни, които трпѣха поруганието на кръста, на вѣрата, на свобдата и напрѣдка, сега излизатъ да ни укорятъ, че поставяме въ борбата си кръста Христовъ, излизатъ ужъ да спасяватъ кръста отъ недостойното му употрѣбление и съ това се сливатъ съ гласоветѣ на омерзителното агарянство.

Нашиятъ кръсть, обаче, се издига срѣщу полумѣсеца тъкмо за да отмахне варварството и потисничеството на полумѣсеца и за да въдвори за всички свобода и напрѣдъкъ. Нашиятъ кръсть е символъ и тѣждество на братство, равноправие и култура, както полумѣсецътъ е билъ и остава знакъ на безправие, тирания и варварство.

И историята — а не лицемѣрнитѣ сълзи на западнитѣ епикурейци и плутократи за кръста — е най-доброто свидѣтелство за това. При господството на полумѣсеца странитѣ на сегашнитѣ балкански държави бѣха страни на варваризмъ и назадъкъ, бѣха страни, дѣто само изъ катакомби можаше да се вижда църква и училище. Въ името на кръста свобднитѣ днесъ балкански народи сж страни на пълно равноправие, на еднаква за всички свобода, на икономическо, политическо и културно

процѣвтяване.

И за гова именно културно и хуманно дѣло християнскитѣ балкански държави съ вѣра и идеализмъ, нагрозивъ охолство и златенъ телець, издигатъ кръста срѣщу полумѣсеца, за да въдворятъ за всички свобода, правда и напрѣдъкъ въ потиснатия имъ и измѣченъ роденъ край — и възторжено вѣрватъ, че съ тоя кръсть ще побѣдятъ еднакво варварството и тиранията на полумѣсеца, както и окорявалото прѣдъ златния телець сърдие на западнитѣ епикурейци и плутократи.

Свещ. Д-ръ Стеф. Цанковъ.

Иеромонахъ Михаилъ.

Най-възвишениятъ дѣлгъ.

Нѣма по-голяма любовъ отъ тази да положишъ душата си за своитѣ ближни (Иоан. 15: 13).

I.

Ето какакъвъ високъ завѣтъ е оставилъ на всички християнски сърдца Спасителътъ Христосъ. Нѣма по-възвишена любовъ, по-великъ и святъ подвигъ, отколкото да се пожертвувашъ за доброто на своя ближень. И въ живота на народитѣ нѣма по-срѣтли, велики и епохални моменти отъ тия, когато се обявява и води свещена война съ едно беззавѣтно самопожертвование за запазване вѣрата и народността, за извоюване свобдата и човѣшкитѣ правдини на милиони поробени едновѣрни и еднокрѣвни братия. Такъвъ е именно днешниятъ моментъ, приживѣванъ отъ нашето отечество и народъ.

Бурята съ грѣмъ се разрази. Великото освободително дѣло се почна. Съ успѣхъ и слава то се продължава. Нашитѣ войски съ неподобна геройска стремителность нападнаха же стокия врагъ. Като вихъръ летятъ тѣ отъ побѣда къмъ побѣда. На обширна турска територия тѣ станаха вече господари. Завладѣха се множество турски градове. Прѣдъ храбростъта и лѣвската сила на най-достойнитѣ синове на отечеството падна една отъ най-важнитѣ турски крѣпости. Падането на Лозенградъ е велико дѣло на нашитѣ войски. О, какъ тѣзи юначни и славни побѣди изпълватъ съ гордость народната душа и разкриватъ нейната мощъ, какъ дълбоко засѣгатъ нейнитѣ съкровени желанія, какъ живо очѣртуватъ перспективата на свѣтло бждеще и какъ идатъ ди осжществятъ, да воплотятъ идеала, съ който тя живѣе.

Ликува и народътъ. Празднува той прѣвитѣ свои славни побѣди. Тържествено настроение е обхванало всички. Едно неотразимо влечение ни е обладало. Велика идея ни влудушовава. Всички сме съ една мисль, едно желание, едно чувство. Чувство на братство и взаимность движи и вълнува всички. Чувствуваме се, привързваме се като едно сѣмейство, единъ народъ, завладени сме отъ едно настроение, единъ духъ. Възбужда се мисльта, вълнуватъ се сърдцата, говорятъ устата и всичко иде да се слѣе въ единъ общъ възторгъ, въ една обща радостъ и умиление, въ една обща молитва. Господи, чуй воплитѣ и страданията на нашитѣ братия, помогни имъ, избави ги отъ меча на агарянеца, който хули и скверни всичко що е свето, хули твоето име, осквернява Твоитѣ светини, избива Твоитѣ вѣрни и прѣданни чада. Дай сила на съюзнитѣ православни народи, окрили ги съ знамето на кръста, за да въздигнатъ своитѣ братия къмъ новъ животъ, да имъ осигорятъ сносно човѣшко сжществование, да имъ даруватъ най-цѣнното за човѣка — свобдата.

Закрилникътъ на България.

Богъ е силата и упованието на България. Той е въ всѣка православна българска хижка, въ сърдцето на всѣки баща, на всѣка майка, на всѣки членъ въ сѣмейството. Вѣрата въ Него е силна. Тя изправя прѣдъ неговия светъ ликъ сутринъ и вечеръ, майки, бащи и дѣди на гореща молитва. Изразъ на тази вѣра сж кандилото, което денонощно, откакъ е почнала войната, трепти въ иконостаса прѣдъ неговия светъ ликъ, и горещитѣ сълзи, които обливатъ всѣка молитва. А дѣто е Богъ, дѣто има дълбока вѣра въ Него, тамъ леко се прѣнасятъ днитѣ на тежкитѣ печали въ бранно врѣме. На Бога е всзупованието. На Него всѣко сѣмейство е повѣрило баща, синъ, братъ — най-скжпото, което има и което е изпратило на бойното поле да извоюва права, свобода, миръ и човѣшки животъ за милиони човѣшки сжщества. На Него всѣки войникъ е повѣрилъ най-скжпотото, което е оставилъ въ хижата си — майка, съпруга, дѣца. Богъ е благъ. Неговата любовъ е безгранична. Неговата благость и неговата любовъ еднакво озаряватъ тия които сж останали въ кжщи, и тия, които се сражаватъ на бойното поле за светата правда и свобода.

Всѣко сѣмейство, всѣко село, всѣки градъ, цѣла България живѣе въ Бога и има упованието си само на Него. Изразъ на тази вѣра и на това упование е общата молитва на гражданитѣ въ села, паланки, градове. Отдѣлната молитва на всѣко сѣмейство се слива въ обща въ светитѣ храмове, които сутринъ и вечеръ пълнятъ майки, бащи, братя, сестри, дѣца.

България е силна съ вѣрата си въ Бога. Тя чака закрила и правда само отъ Бога. Нейнитѣ молитви и нейнитѣ очи сж отправени само къмъ Бога, източникътъ на сила и правда.

Богъ е закрилникътъ на България.

Богъ е съ България: тя е оръдие на неговата любовъ, милость и правда.

... Ъ

Чуждия печатъ за падането на Лозенградъ.

Европейскитъ печатъ счита падането на Лозенградъ за най-крупната побѣда отъ всички побѣди на съюзнитѣ войски. Съ нея се рѣшава съдбата на Одринъ и се уздравява успѣха на съюзнитѣ войски. Съ нея се промѣни езика на европейския печатъ и базата на великитѣ сили за териториалното *statu-quo* на Балканитѣ.

Виенскитъ в. *Neie Freie Presse* пише:

„София ликува и тържествува! Слѣдъ кървопролитна борба българскитѣ войски завладѣха днесъ укрѣпленията на Лозенградъ. Въ сжщото време официална сръбска депеша съобщава за побѣда надъ турцитѣ при Куманово...“

И така, ние се намираме днесъ прѣдъ важни не само военни, но и политически събития, които могатъ да бждатъ рѣшаещи за бждащото развитие на турската история... Кръпостта Лозенградъ изгубена, Куманово прѣвзето отъ сърбитѣ — това сж вѣсти, каквито сме навикнали да виждаме само въ трагѣдитѣ на Шекспира. Въ всѣки случай по-важно събитие политическо и военно е завладѣването на Лозенградъ отъ българитѣ. Защото прѣдъ Одринъ и въобще на изтокъ, дѣто се очакватъ голѣми сражения, се рѣшава не само бждащото на Турция, но и бждащото мирово положение и роля на балканскитѣ държави.

Народитѣ, що проливатъ, кръвта си на бойнитѣ полета и жертвуватъ цѣло поколѣние отъ своитѣ способни да носятъ оръжие синове, за да се съединятъ съ роднитѣ си братя и които подпомогнати отъ успѣха си,

искатъ да се наредятъ на Балканския полуостровъ, не ще се оставятъ вече да бждатъ зависими отъ великитѣ сили. . . Европа ще бжде поставена прѣдъ необходимостта да се помири съ положението, създадено на бойното поле. Никога не може да се прѣмахне съвсѣмъ това, що би създало една пълна побѣда при Одринъ... Турция не може да бжде спасена отъ никого, ако не е способна сама да се спаси. . . Великитѣ сили не могатъ да не взематъ подъ внимание, че народи слѣдъ побѣда не могатъ се натѣпка пакъ въ прѣдишнитѣ си черупки“...“

Лондонскитъ в. *Таимс* пише за българитѣ *под рѣ падането на Лозенградъ*.

„Българитѣ си създадоха много по-голѣма военна репутация, отколко е тази на тѣхнитѣ съюзници прѣдъ видъ грамаднитѣ събития, които изглежда, че тѣ сж призовани да извършатъ, Българитѣ изненадаха цѣлия свѣтъ съ тѣхната солидность, куражъ и ефикасность. Когато силитѣ се колебаеха да дѣйствуватъ, малкитѣ и бѣдни балкански народи показаха голѣма смѣлость. Извършеното отъ тѣхъ дѣло никога не може да бжде изцѣло унищожено“.

В. *„L'Independence belge“* пише:

„Даже ако българитѣ бѣха вземали постове, а не да прѣвзематъ Лозенградъ, е една голѣма военна придобивка за тѣхъ, защото тѣ ще могатъ най-лесно да турятъ въ общение двѣтѣ си армии и да направятъ падането на Одринъ въпросъ окончателно рѣшенъ“.

Виенскитѣ висши политически кръгове за Лозенградската побѣда.

Министръ прѣдседателтъ г. Ив. Ев. Гешовъ е получилъ отъ нашия пълномощенъ министръ въ Виена, г. Салабашевъ, слѣдната депеша:

Славната българска побѣда при рѣшителното сражение въ Лозенградъ направи тукъ извънредно силно впечатление. Тукашнитѣ висши кръгове отдавна имаха високо мнѣние за българската армия, но вчерашнитѣ блѣскави резултати далеко надминаха всички тѣхни очаквания и прѣдвидания. Добръ скроениятъ и точно изпълнениятъ воененъ планъ, свѣткавичната бързина на агресивнитѣ операции, легендарната храбрость и издръжливость на офицери и войници произведоха всеобщъ възторъ и сега никой не говори вече за статукво. Днесъ получихъ многобройни честитения. Позволете да поднесе и азъ вамъ най-сърдечни поздравления“.

Отзиви на двама френски военни министри за българската войска.

Запитанъ отъ в. „Екселсморъ“, сегашниятъ воененъ министръ, г. Милеранъ, заявилъ, че не скрива симпатитѣ си къмъ България, чиято армия е най-добрата въ Европа и че би прѣдпочелъ за съюзници 100000 българи, прѣдъ която да е друга европейска армия, колкото и многобройна да е тя.

Запитанъ биль отъ сжщия вѣстникъ и бившия френски воененъ министръ, г. Месими, който е пропжтувалъ България и Турция и познава дозрѣ българската войска. Г-нъ Мисими не скрилъ своето удивление отъ българскитѣ войници. Той казалъ:

„Това сж чудни войници: подготвени много добръ, издръжливи въ всѣко отношение и прѣвъзходно обучени. Тридесетгодишенъ трудъ бѣ достатъченъ да усвоятъ нашитѣ методи и да ги съчетаатъ съ своитѣ качества, които сж необикновени. Националното чувство е издигнато у тѣхъ до страсть, и това е достатъчно да ги направи непобѣдими. Но българската армия, азъ не ще скрия да заява, е най-добрата въ Европа и сжщо тѣй бѣлѣжита по своята дисциплина и организация. Ако би ми прѣдстояло да подържамъ атака срѣщу единъ мощенъ неприятель, азъ бихъ прѣдпочелъ за съюзници 100 хиляди българи, отколкото която и да е европейска армия, колкото многобройна и да е тя“.

Душевени войнишки бисери.

Четемъ въ в. „Миръ“ (17/X).

Бсѣка сутринъ войницитѣ се строятъ на молитва прѣди да влѣзатъ въ барутния димъ. Въ тия молитви, които криватъ въ себе голѣмъ мистицизмъ, има и голѣмъ героизмъ. Войницитѣ се кълнатъ да не правятъ нито крачка назадъ отъ мѣстото, на което е стѣпилъ български кракъ.

* * *

Неприятелски куршумъ прониква ржката на единъ войникъ. Това го не смути — нѣщо повече: то го докара до полуца отъ желание да заплати скжпо за своята кръвь. Когато санитаритѣ приближиха да го прѣвържатъ и изведатъ изъ строя, той се възпротиви.

— Азъ съмъ здравъ, защо ме задържате — имамъ една ржка и тя ми стига да държа пушката.

Санитаритъ го не слушатъ и го затварятъ въ болничната стая.

Сутринта всички останаха очудени, когато видѣха, че ранениятъ стоеше на мѣстото си въ ротата — готовъ да трѣгне по командата за настѣпление.

* * *

Въ едно отъ сраженията падна левентъ войникъ съ прѣчупени колѣни.

Ротата му го заминава и се пуска напредъ, лѣга, стрѣля, и гони противника си. Когато идва момента „на ножъ“, ранениятъ левентъ се довлеча на счупенитъ си колѣни и вика:

— Здравѣйте, юнаци! Напредъ!

Гласътъ му прилича на гласа на командиря. Ротата отговаря: „Здраве желаемъ“, полита напредъ и прѣвзема позицитъ на неприятеля.

* * *

Фелдфебелъ, старъ и опитенъ войникъ, обичанъ като баша отъ войницитъ си, пада тежко раненъ въ едно отъ най-лютитъ сражения.

— Г-нъ капитане! г-нъ капитане! вика той отслабналъ.

Капитанътъ приближава.

— Дай ми сабята да я цѣлуна.

Капитанътъ си подава сабята.

— Да живѣе България, извиква той и издѣхва.

—><—

Дневникъ.

Приходитъ на три столични храма за бѣднитъ. Отъ страна на църквата се прави всичко да се извикатъ благочестивитъ и родолюбиви граждани на милосърдие, тъй нужно въ тежкитъ военни дни, които съ хиляди сѣмейства прѣкарватъ въ голѣми нужди и лишения. Една нова разпоредба прѣдстои за тази цѣль. Разпоредбата е тая. Н. Високопрѣосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Партений възнамѣрява да отреди чистия приходъ отъ неенпорийскитъ храмове, св. Петка, св. Богородица при гробищата и св. Георгий, да се събира и внася на комитета, който се грижи да подпомага бѣднитъ сѣмейства въ столицата, чийто синове сж на бойното поле. Въ храмоветъ ще става редовно Божествена служба. Вече се прави нужното да се отвори храма св. Георгий. При означенитъ три храма свещеницитъ ще записватъ имена, които ще споменуватъ при Божествена служба. Записването и споменването ще е бесплатно.

Кои то християни записватъ имена и желаятъ да дадатъ нѣщо, ще спускатъ лептитъ си въ нарочно поставени и запечатани кутни при храмоветъ. Кутинитъ ще се распечатватъ отъ комисия, ще се прѣброяватъ пожертвуванитъ за имена пари и цѣлата сума ще се внася еженедѣлно на столичния комитетъ за бѣднитъ.

Роздавана даромъ книга. Синодната книга „Съ насъ е Богъ“ излѣзе отъ печатъ и вече отъ днесъ почва да се раздава на войницитъ. Тя се състои отъ 64 страници. Съдържа 28 четира, извлечени изъ св. Есаигелие, псалмитъ и молитвитъ. Всяко четиво има свое заглавие. Ето нѣкои отъ заглавията: *Божие е нашето дѣло; Богъ е съ насъ; Най-висшиятъ дѣлъгъ; Възкресението на мъртвитъ: Да се не боимъ отъ тѣлесаа смъртъ; Готови да сме за послѣдн я частъ; Великата Христова любовъ; Който се жертвува, става прѣвъ; Богъ е наша опора и пр.*

—><—

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Нашитъ и съюзнитъ войски напредватъ по всички линии съ трофеи и слава.

Българскитъ войски, подиръ прѣвземането на Лозенградъ, сж прѣвзели едно подиръ друго, Баба-ески на пята за Цариградъ, Бунар-Хисаръ, къмъ дѣто бѣха избѣгали турскитъ войски отъ Лозенградъ, и Мидия на Черно море. Съ завземането на Баба-ески съобщенията между Одринъ и Цариградъ, сжщо и съобщенията на Димотика и Солунъ съ Цариградъ сж прѣкъснати. Българското крило, което се спуска отъ Търмжшъ, е прѣвзело Пашмакдж и цѣло Ахъръ-Челебийско.

Въ Македония Българскитъ войски сж прѣвзели Кочани, Щипъ и цѣлото Кресненско дефиле.

Въ Лозенградъ нашитъ войски сж взели 58 турски орджия, 10 хиляди палатки, два непожтнати аероплани, нѣколко склада съ храни и прѣдмети за снаряжение, сжщо и множество припаси. Пжтищата отъ Лозенградъ къмъ югъ, изтокъ и западъ сж усѣяни съ изоставени офицерски багажи, муниции, кола, прѣдмети отъ войнишко снаряжение и обмондиrowане. Даже частъ отъ багажа на командующия турската армия въ Лозенградъ, Махмудъ Мухтаръ паша, е билъ изоставенъ въ офицерския клубъ. Плѣнени сж повече отъ 1200 турски войници. При прѣслѣждане турската войска къмъ Бунар-Хисаръ сж взети още 12 скорострѣлни орджия.

* * *

Сърбскитъ войски сж прѣвзели Паланка, Куманово и Скопие въ Македония. При Куманово е станало голѣмо сражение, въ което сърбското оржие се увѣнчало съ пълна побѣда. Сърбскитъ войски взели повече отъ 50 орджия, хиляда палатки, множество пленени и муниции. Подиръ тая побѣда сърбскитъ войски потеглили за Скопие, дѣто на чело съ сърбския прѣстоноаслѣдникъ, Н. Кр. Височество князь Александъръ, влѣзли тържествено.

Въ Стара-Сърбия сърбскитъ войски прѣвзели Прищина, Качаникъ, Нови-пазаръ, Гиляни, Митровица и Феризовичъ.

* * *

Гръцкитъ войски сж прѣвзели, слѣдъ като нанесли пълна побѣда на турцитъ, градоветъ Еласона, Филипилиасъ и Селфидже въ Тесалия и Кочани въ Македония. Въ Селфидже гръцкитъ войски начело съ прѣстоноаслѣдника, Н. Кр. Височество князь Константиъ, влѣзли въ Селфидже. Въ ржцѣтъ на гръцкитъ войски паднали много трофеи. Взети били топове и плѣници. Гръцкитъ войски завзели проходите Луросъ и Пентепигани, които сж на пята за Янина.

* * *

Черногорскитъ войски вървятъ отъ побѣда на побѣда и отъ трофеи на трофеи. Подиръ прѣвземането на Подгорица, Берана, Плава и пр., обсаждатъ сега съ успѣхъ г. Шкодра, падането ва който се чака отъ частъ на часъ.

Бюлетинътъ на Военното министерство въ София отъ 14 того гласи:

Кресненското дефиле е вече завладѣно отъ нашитъ войски.

Завладанъ е Бунар-Хисаръ соката, по която бѣха отстѣпили турцитъ отъ Лозенградъ.

Нашата конница при станция Баба-ески е заловила единъ влакъ съставенъ отъ локомотивъ и 10 вагона заедно съ персонала му. Влакътъ е закаранъ въ Лозенградъ.

Официозътъ в. „Миръ“ въ снощния си брой (17) пише: „Плѣненъ е още единъ турски воененъ тренъ, идещъ отъ Цариградъ съ 14 вагона натоварени съ брашно. И той е отправенъ за Лозенградъ. Сега нашитъ разполагатъ съ 2 машини и 24 вагона по завзетата желѣзнопжтна линия Лозенградъ — Баба-ески.